

[H. C. Andersen.]

lysning af forholdene også at nævne disse tal. Hvis man nu siger til den mand, som man taler om i fremtiden skal lede teatret: når du før har præsteret at skaffe 92 000 kr. som gevinst, må du også kunne gøre det i fremtiden, vil jeg tro, at han meget hurtigt ville trække sig tilbage, og han ville også angre, at han nogensinde havde nævnt tallet 92 000 kr., for det kan i de tider, vi nu er inde i, og dem, vi går i møde, ikke lade sig gøre at skaffe et sådant overskud. Dette nævner jeg kun for en fuldstændigheds skyld, for tallene interesserer mig i og for sig mindre.

Der har siddet en biografkommission, og resultatet af dennes arbejde findes i den betænkning, som er afgivet. Af og til har kommissionens medlemmer, der er udpeget af grupperne her på rigsdagen, måttet give deres partier underretning om, hvordan det er gået med arbejdet, og hvad man er nået til. Det er ganske klart, da det var venstres justitsminister, som i sin tid nedsatte denne kommission, at det også er dette parti, der særlig har krævet oplysninger om, hvor langt man er kommet i arbejdet. Jeg skal indrømme, at jeg i gruppen har sagt, at vi var nået til nogenlunde enighed ved fra alle sider at give efter med hensyn til vore principper. Vi var enige om, at en bevilling kun skulle gives til enkeltpersoner og kommuner. Senere måtte jeg oplyse, at den højtærede justitsminister måtte tage forbehold heroverfor, og det fremgår også af betænkningen. Nu ved jeg vel, at en påtænkt lov er jo ikke det samme som den gældende lov, og derfor befinder den højtærede justitsminister sig på lovens grund — naturligvis — ved udelingen af denne bevilling.

Men det spørgsmål, jeg gerne vil stille, lyder: Hvorfor alligevel ikke tage hensyn til flertallet i kommissionen? Det er der nemlig ikke blevet. Nu ser jeg vel, at et af vore blade — det er „Social-Demokraten“ — bedømmer kommissionens betænkning og forslag til lov således, at eftersom forslaget er sprængfyldt med kompromisser og særstandpunkter, kan det ikke forventes, at det nogensinde vil blive fremsat som lovforslag. Nuvel, måske ikke. Så har arbejdet været spildt, og følgen heraf vil vel blive, at alle så falder tilbage til deres oprindelige standpunkter, socialdemokratiet til sit, som er, at kommuner og organisationer bør drive teatrene, venstre og konservative — og vel flere — til deres, som er udtrykt kort og godt i ordene: fri næring, hvad disse to partier har givet udtryk for i deres særud-

talelse i betænkningen. Skulle dette blive tilfældet, vil i hvert fald den nuværende justitsminister og kommende justitsministre blive fritaget for den byrde, som i hvert fald den nu siddende justitsminister i den sidste tid stærkt har følt vægten af.

Den nugældende biograflovs § 2, stk. 3, lyder således:

„Ingen kan få bevilling til eller godkendelse som leder af mere end eet biografteater. Justitsministeren kan dog gøre undtagelse fra denne bestemmelse, når ganske særlige omstændigheder taler derfor.“

Dette sidste har justitsministeren benyttet sig af i det her omtalte tilfælde, for Arbejdernes Oplysningsforbund, som nu har fået bevillingen til World Cinema, har i forvejen 2, hvilket er oplyst i den betænkning, som er resultatet af filmkommissionens arbejde. Derfor er det, jeg må spørge: Hvilke er da de særlige omstændigheder i dette tilfælde?

Vi er i vor gruppe modstander af, at organisationer får teatrene under et bevillingssystem, hvor bevilling kan gives, når *det* passer i krammet, og nægtes, når *det* passer. Jeg synes godt, man ærligt kan vedgå, at hvis en politisk farvet organisation får en bevilling, vil det eventuelle udbytte blive brugt bl. a. i politisk øjemed. Det er der da ikke noget at sige til.

Jeg kan også oplyse, at dagen efter, at denne bevilling var givet, fik jeg en forespørgsel fra Liberalist Oplysningsforbund, som også er en institution, der arbejder i oplysningens tjeneste. Man forespurgte om et par ledige bevillinger, som dette oplysningsforbund nu søgte. Jeg kunne naturligvis kun dertil svare, at det har jeg ikke noget at gøre med. Men det måtte stå for mig sådan, at chancerne for at få en bevilling nu måtte være meget store.

Lidt udenfor forespørgsels rammer er der endnu et spørgsmål, som den højtærede justitsminister måske alligevel vil sige et par ord om — jeg tager den nu omtalte bevilling som eksempel. Opslaget om, at den var ledig, lød, såvidt jeg erindrer, på, at der var en bevilling ledig, at udnytte i Jernbanegade nr. 8. Men er det da ikke lovens mening, at bevillingen skal gives til udnyttelse indenfor et bestemt område? Således står der i hvert fald i den nugældende biograflovs § 1. Det forekommer mig urigtigt at give en bevilling til udnyttelse i en andens mands hus, i hvert fald forinden man har talt med vedkommende, og jeg kan heller ikke se, at det er biograflovens mening.

Det er disse spørgsmål, man har drøftet i den gruppe, jeg tilhører, og det er disse